

- 130 Τώρα <πάλιν> νὰ σᾶς εἰπῶ ἐτούτονά τὸν λόγον·
ἂν ἐμπορέση ἄνθρωπος στὰ σύννεφα νὰ ἀνέβη,
τὴν θάλασσαν νὰ ἔπιεν μὲ ὄλην τῆς τὴν ἄμμον,
καὶ πάλιν νὰ ἐπείνασεν, νὰ ἴφαγεν καὶ τὰ βροῦλα·
καὶ τὰ ἄρμενοκάραβα, τοῦ κόσμου οἱ ἀρμάδες,
135 στὰ ὄρη νὰ ἀρμένισαν, εἰς τὰ βουνὰ καὶ κάμπους·
αὐτὰ γὰρ <πάλι> ἂν εὐρεθῆ ἄνθρωπος νὰ τὰ κάμνη
καὶ νὰ τὰ ἰδοῦσιν ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλον,
τότε νὰ πῶ ὁ ἔλεεινός, τότε νὰ τὰ πιστεύσω
νὰ λείψουσιν τὰ βάσανα καὶ ὅλες οἱ πικρίες,
140 τὰ συχναστενάματα, νὰ ἴχουν καλὸν οἱ ξένοι.

Γιάννης Μαυρομάτης, «Τα βυζαντινά και μεταβυζαντινά ποιήματα “περί ξενιτείας”», *Neograeca Medii Aevi I. Text und Ausgabe*, επιμ. Hans Eideneier, Romiosini, Κολωνία 1987, σ. 205-217.